648/02

Den 24. juni 2002 blev i sag nr. 57.044:

xxxxx xxxxx xxxxxxxx
xxxxx x
xxxx xxxxx

mod

Danske Forsikring, Liv
Parallelvej 17
2800 Lyngby

afsagt sålydende

k e n d e l s e :

Klageren, som er omfattet af en ulykkesforsikring i Danske Forsikring, Liv, påstår selskabet pligtig at yde forsikringsdækning for et anmeldt ulykkestilfælde, som overgik ham i november 1996.

Selskabet har afvist at yde forsikringsdækning med henvisning til, at kravet er forældet.

I klageskrivelsen af 29/10 2001 til nævnet har klageren anført: "Under en fodboldkamp, nov. 96, pådrog jeg mig en skade i venstre knæ. Skaden resulterede i en ret omfattende behandling (operation). Jeg forventede at mit knæ ville bedres så meget at jeg ikke ville få mén, derfor anvendte jeg naturligt nok ikke min forsikring. Efter en længere periode med stabilitet i knæet, gik det fra sommeren 1998 langsomt dårligere. Jeg troede stadig at det ville fortage sig, men det tog tværtimod til med smerter. Endelig i 2001 besluttede jeg mig for at henvende mig til forsikringsselskabet og til min læge, for at høre om det evt. var en forsikringssag der skulle til at starte op. Jeg er slet ikke vandt til at bruge læge, for noget, der måske går over, men måske har det været en fejl, i dette tilfælde."

I selskabets skrivelse af 20/11 2001 til nævnet hedder det bl.a.: "Den 18. januar 2001 modtager vi en skadeanmeldelse med en begyndelsesattest og oplysninger fra Roskilde Amts Sygehus Køge. Af oplysningerne fremgår det, at forsikrede den 29. november 1996 støder sammen med en modspiller i fodbold og kommer til skade med venstre knæ. Den 1. februar 2001 skriver vi til forsikringstageren, at vi har bedt forsikredes læge sende os yderligere oplysninger, og at skaden eventuelt er anmeldt for sent i henhold til Forsikringsaftalelovens § 29. Den 7. maj 2001 får vi oplyst telefonisk fra lægen, at han ikke har yderligere oplysninger end de allerede fremsendte. Den 5. juli 2001 skriver vi til forsikringstageren, at vi ønsker forsikrede undersøgt af en speciallæge for at få vurderet stationærtidspunktet og de varige følger efter skaden. Samtidig oplyser vi, at vi først tager stilling til anerkendelse, og om skaden er anmeldt for sent, når vi har modtaget resultatet af undersøgelsen. Den 27. august 2001 modtager vi resultatet af undersøgelsen fra speciallægen. Af erklæringen fremgår det, at ved den afsluttende kontrol den 21. januar 1997 fortsat er gener fra knæleddet i form af belastningssmerter og knækkende fornemmelse dybt i knæet. Den 13. september 2001 skriver vi til forsikringstageren, at skaden ikke er dækket af forsikringen, da skaden er anmeldt for sent i henhold til Forsikringsaftalelovens § 29. Skaden skulle have været anmeldt senest den 31. december 1999, da vi har vurderet stationærtidspunktet til januar 1997. Den 4. oktober 2001 modtager vi brev fra forsikrede, som er utilfreds med vores afgørelse, da han mener, at skaden ikke er stationær i januar 1997, og at skaden derfor er anmeldt rettidigt. Den 23. oktober 2001 skriver vi til forsikrede, at vi fastholder afgørelsen, og vi foreslår, at sagen forelægges for Arbejdsskadestyrelsen. **Forsikredes klage** Forsikrede klager nu over, at vi har afvist at dække skaden, og at vi har fastsat stationærtidspunktet til januar 1997. **Topdanmarks afgørelse** Topdanmark fastholder afgørelsen om, at skaden er anmeldt for sent i henhold til Forsikringsaftalelovens § 29. Topdanmarks lægekonsulent har fastsat stationærtidspunktet til januar 1997, da forsikrede trods den afsluttende kontrol på sygehuset, på det tidspunkt stadig har gener fra knæet i henhold til erklæringen fra speciallægen. I henhold til Forsikringsaftalelovens § 29 er skaden er forældet senest to år efter udgangen af det år, hvor kravet er forfaldet, det vil sige fra stationærtidspunktet. Skaden burde derfor have været anmeldt senest den 31. december 1999. Vi modtager først skadeanmeldelsen den 18. januar 2001. Stationærtidspunktet er, når der ikke længere er udsigt til bedring af helbredstilstanden. Forsikrede oplyser i sit brev af den 2. oktober 2001, at tilstanden i de første år er dårlig, og omkring to år efter skaden begynder

det, at gå rigtig dårligt. Der har derfor ikke været nogen bedring i tilstanden to år efter skaden, og sammenholdt med oplysningerne i erklæringen fra speciallægen, burde forsikrede derfor have vidst, at han havde et krav mod forsikringen."

Nævnet udtaler:
Nævnet har gennemgået sagens akter, herunder speciallægeerklæringen af 20/8 2001. På grundlag heraf finder nævnet at kunne lægge til grund, at skaden var stationær i 1997. Nævnet kan herefter ikke kritisere, at selskabet har afvist at yde forsikringsdækning under henvisning til, at et eventuelt krav er forældet ved udgangen af 1999 i henhold til forsikringsaftalelovens § 29's 2-årige forældelsesregel.

Som følge heraf

b e s t e m m e s :

Klagen kan ikke tages til følge.

p.f.v.

Henning Jønsson